

DE GROTE VAKANTIE

Eerder verschenen van Thé Lau:

De sterren van de hemel

In de dakgoot

Hemelrijk

1000 Vissen

Open. De teksten 1979-2014

Juliette. Een liefde in snapshots

Thé Lau

De grote vakantie

Lebowski Publishers, Amsterdam 2015

© Thé Lau, 2015

© Lebowski Publishers, Amsterdam 2015

Omslagontwerp: Dog and Pony

Omslagbeeld: Simple Insomnia/Flickr

Auteursfoto: © Patricia Steur

Typografie: Perfect Service, Schoonhoven

ISBN 978 90 488 3008 4

ISBN 978 90 488 3009 1 (e-book)

NUR 301

www.lebowskipublishers.nl

www.thelau.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Lebowski Publishers is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Inhoud

Instant Karma	7
De zilveren lepel	14
Paalhut	29
De dichter en de boog	44
Pension Boschvreugd	61
Sprong in het diepe	82
Vriendschap	87
Russisch biljart	94
De grote finale	101
Ansicht uit de eeuwigheid	106

Instant Karma

Daar zit ik dan. De repetitie was snel klaar. Het duurt nog een halfuur voor ze me komt halen. Dat betekent dat ik een halfuur alleen ben, een halfuur waarin ik mijn gedachten kan laten free-wheelen. Misschien zelfs ordenen.

Ik blaas rook uit in de laatste zonnestralen die door de schemer heen in mijn ogen priemen. Ze doen me aan Wimbledon denken, op het uur dat met de schaduwen het drama bezit neemt van de banen. Het uur waarop de beruchte Graveyard de deksels van haar tombes licht en sterren opslokt.

Maar dit is niet Wimbledon, en de Graveyard, baan 2, is gesloopt. Het is een bankje in Amsterdam-Oost en de zon verdwijnt in een spleet tussen de nieuwe supermarkt en een appartementencomplex, niet achter de tribunes van een heiligdom.

Ooit heb ik ervan gedroomd een toptennisser te zijn. Nu niet meer. Ik had wel wat talent, maar niet dát talent.

Ik gooi mijn peuk in de plantenbak naast me. Ik ben op mijn vijftiende begonnen met roken. ‘Doe dat nou niet,’ hadden mijn coach en mijn moeder gezegd. ‘Connors rookt ook,’ had ik tegengeworpen. Domme puber, zag ik ze denken. Ik rende kwaad weg. Nu maakt het niet meer uit.

Genoeg over tennis. Tennis is afleiding, en erover denken is makkelijk.

Het licht is weg en in de schaduw wordt het snel kouder, maar ik blijf zitten en naar de muren kijken, die steeds donkerder worden. In rap tempo vloeit het decor van baksteenrood over in ondoorgrondelijk zwart.

Waar had ik wel talent voor? Had ik wel ergens talent voor? Heeft het nog zin daarover na te denken? Waarom niet? Een rij gedachten staat klaar om me te bespringen, en de zwaarste staan achteraan geduldig te wachten – hun beurt zullen ze niet laten lopen.

De druppels wietolie beginnen samen met de wodka hun werk te doen. Ik voel hoe de hoest uit mijn keel omlaag wordt getrokken en steek nog eens op.

Vandaag is het precies twee jaar geleden dat we hier met zijn drieën binnen zaten, in de kantine van het oefenruimtecomplex. De nieuwbouw was er nog niet. Mijn drinkmaten van de dag waren Steiger, saxofonist met het lichaam van een os en de toon van een engel, en Maurice, de broodmagere zanger van rauwe, weerbarstige levensliedjes. Buiten was het miezerweer, de regen traande op de enorme ramen. In de warmte van de kantine praatten we over muziek, over wisselende kansen, en dus over geld.

Als gezegd, Steiger was een reus. Voor de opname die ik met hem zou maken, kwam hij het complex binnen met zijn saxofoonkoffer over zijn schouder en een wandelstok om zich overeind te houden. Met toegeknepen ogen keek hij vanuit de deuropening rond. Toen hij me zag zwaaide hij met zijn stok, schommelde naar mijn tafeltje en liet zich met een zucht van voldoening op een stoel ploffen. Had ik toen moeten beseffen dat hij ziek was? Iemand als Steiger leek onverwoestbaar. Ziekte zou hij snauwend de tent uit vloeken.

Toch deed hij de opname ook zittend. En toen hij na twintig minuten blazen baadde in het zweet en paars aanliep, leek het me verstandig de sessie te beëindigen. In de kantine bestelde hij meteen een kopstoot. Misschien viel het mee.

Net toen hij een tweede ronde wilde bestellen voegde Maurice zich bij ons met de vraag of hij aan kon schuiven, en of we nog wat wilden drinken.

Steiger en hij kenden elkaar nauwelijks. Tussen het vaderlandse chanson en de experimentele jazz gaapte een enorme kloof. Maar geldgebrek, dorst en creativiteit verboederen. Waarschijnlijk was dat in de dagen van Caravaggio al zo. Of nog langer geleden.

Met het geldgebrek van Maurice viel het overigens mee. Hij had net een tour langs de grote steden achter de rug, en zijn ster was rijzende. Critici vergeleken hem met Jacques Brel. Dat was goedbedoeld, maar tegelijkertijd een stigma. Hij was daarover lang aan het woord, wat me de gelegenheid gaf hem een tijdje te observeren. Zo goed kende ik hem ook niet. Als het ging om zijn rusteloosheid en het onvermogen om stil te zitten, ging de vergelijking absoluut op. Als het ging om tomeloze levenslust ook. Uit mijn ooghoeken zag ik dat Steiger een beetje nerveus van hem werd, en zijn stoel iets van hem af schoof. Maar ik zag ook dat hij geamuseerd was door de energie van de zanger.

Na nog twee rondjes kwam het gesprek op de mogelijkheid eens iets samen te doen. Dat op juist dat moment de eerste tonen van 'Instant Karma' door de kantine zwierden, was een teken uit de hemel. De song was universeel, leek zich in geen enkel genre te laten vastpinnen en open te staan voor elk soort bewerking. 'Instant karma's gonna get you,' neurieden Steiger en Maurice. Dat we na al die borrels het refrein luidkeels meezongen werkte aanstekelijk op een groep binnendruppelende muzikanten. Het was een symphonieorkest met leden uit alle

windstreken – China, Zuid-Amerika, Europa en Afrika – die net pauze hadden gekregen. Al snel zong de hele kantine uit volle borst ‘and we all shine on, like the moon and the stars and the sun’.

Het werd laat, die middag.

Her en der in het appartementencomplex floepen lampen aan. Het is inmiddels ijskoud, maar ik blijf zitten en steek nog een sigaret op. De datum voor de opname van ‘Instant Karma’ was geprikt, maar een maand na onze bijeenkomst hoorde ik dat het met Steiger niet best was gesteld. Na een optreden in een jazzclub in Rome was hij op straat in elkaar gezakt en naar een ziekenhuis afgevoerd. Zijn drie exen deden verwoede pogingen hem op transport naar Nederland te krijgen, maar dat viel met de Italiaanse bureaucratie nog niet mee. Dat het uiteindelijk lukte, kwam doordat een van de exen Italiaans sprak en een ander arts was.

Toen ik hem opzocht in het verpleeghuis waar hij was beland, bleek er van de reus Steiger niet veel over. Dertig liter vocht was uit zijn lichaam gepompt, en onder het enkele laken zag hij eruit als een leeggelopen ballon. Zijn gezicht was geel. Hij mompelde wat in het Engels, over ‘a better quality of life’, maar ik vroeg me af of hij volledig bij bewustzijn was. Engels was zijn moedertaal, maar meestal sprak hij Nederlands.

Even later stond ik buiten, rokend in de zon, te denken aan onze opnamesessie. Het was moeilijk voorstelbaar dat die doorgang zou kunnen vinden. Ik keek nog eens naar het raam waarachter Steiger lag.

Het was helemaal niet voorstelbaar. Ik draaide me abrupt om en liep weg.

Een tijdje later kreeg ons project de genadeklap. Maurice was ziek, als een lopend vuurtje ging het nieuws door de stad. Hij had keelkanker, met mogelijk al uitzaaiingen. Als een samenle-

ving binnen de samenleving verdeelde de muzieksce­ne zich in twee kampen. Zij die luidkeels verkondigden dat hij erom had gevraagd, met al dat roken en zuipen. De meerderheid was van mening dat hij gewoon pech had.

Maurice was er niet minder ziek om.

Maanden verstreken en het slechte nieuws was al bijna ver­geten. Maar op een ochtend stond ik bij de kiosk om sigaretten te kopen, toen mijn oog op een krantenkop viel. Of liever, een grote foto van Maurice. De tekst hoefde ik niet te lezen. Hij was dus dood.

De hele weg naar huis werd ik behekst door een onheil­spelende gedachte: van ons mooie driemanschap was er nog maar een over. Op de achtergrond galmde de samenzang met het orkest, destijds in de kantine, met een wrange klank na in mijn hoofd. ‘And we all shine on, like the moon and the stars and the sun...’ De stemmen van Steiger en Maurice waren er niet bij.

Instant Karma, inderdaad.

Toen ik een halfjaar later zelf klachten kreeg, was ik niet eens verbaasd. En toen de arts zijn stoel van het beeld­scherm afdraaide en me meedeelde dat zich een tumor op de larynx had genesteld, en dat ik mijn agenda het beste voor een jaar kon vegen, was het alsof een net zich sloot waarvan de eerste knopen al destijds in die kantine waren gelegd. We hadden misschien beter een ander lied kunnen kiezen, dacht ik idioot terwijl ik naar de modderkleurige klodder staarde die zich in al dat tere roze en rood had genesteld met de bedoeling mij te vermoorden. Mijn blik gleed naar het gezicht van de dokter, die even zweeg om zijn woorden te laten indalen. Het was een knap, Aziatisch gezicht. Zijn donkere ogen keken vriendelijk naar me. Hij stond op. ‘Aan de balie zult u de gegevens van de behandeling krijgen. Er zal meteen een afsprakenlijst worden gemaakt.’

‘De behandeling’. Ik had dus een kans. Steiger en Maurice waren te ver heen geweest voor een behandeling. Die waren zo goed en zo kwaad als mogelijk met morfine hun graf in gescorteerd.

Ik kijk op mijn iPhone. Nog twintig minuten. Ik heb het ijskoud en loop de kantine in, bestel een dubbele wodka in een koffiebekertje, en ga dan weer buiten op mijn bankje zitten. Meestal probeer ik de kou te mijden, maar soms moet je niet zeuren. Niet voor het eerst denk ik aan een strip uit mijn kindertijd. *Kuifje en de Zeven Kristallen Bollen*. Zeven geleerden hebben graven van de Inca’s geschonden, en worden door een vloek getroffen. Hadden wij het graf van John Lennon geschonden? Het leek me niet. En zo geleerd waren we ook niet. We maakten muziek. We bedoelden het goed.

Ik tast naar mijn sigaretten. Het pakje is leeg.

Dan denk ik aan mijn zoons. De jongste wil dat ik stop met roken. Hij heeft gelijk, maar ik ben een oude rot in het verzinnen van uitvluchten. Bovendien, wat heeft het nog voor zin? Stoppen doe ik binnenkort toch wel. Ze hebben het zwaar. Mijn lot werpt een schaduw over hen heen, zoals de schaduwen van de gebouwen mij nu opslokken. Hoe zal het met ze gaan als ik er niet meer ben? Het is een zware schaduw, en het doet pijn om ze ermee te zien worstelen. Niet voor het eerst denk ik dat oplossen in het niets nog het enige is dat ik voor ze kan doen. Mijn dood zal ze kansen geven. Ik kan alleen maar hopen dat ze die kansen zullen zien, en zullen grijpen. Mijn vader was oud toen hij stierf. Alles wat ik heb uitgespookt en alles wat ik heb bereikt heeft hij meegemaakt. Ik zal daar niets van zien, en de kinderen die ze op de wereld zetten zal ik nooit onder ogen krijgen.

Als tennisser zullen ze me in elk geval niet zien.

Achter me hoor ik zachtjes toeteren. Daar is ze. Ik werp nog een blik op de oefenruimte.

Karma. Je missie is nu wel ten einde, toch? Ik smeed je mijn vrouw vrede en geluk te geven.

De zilveren lepel

Nadat ze haar laatste gast had omhelsd en uitgezwaaid, liet mevrouw Brons zich met een zucht terug op haar stoel zakken en stak een sigaret op. Bleek maanlicht streelde haar terras, en glinsterde op het water van het zwembad. Tussen de berghellingen was de zee in de verte een glanzende, zilveren driehoek. Een bries ritselde door de bladeren van de oude druif, die zijn zwarte takken over het terras kromde en overdag zorgde voor schaduw en koelte.

Haar blik gleed over de tafel, die er in het flakkerende kaarslicht uit zag als een beschaafd slagveld. Het witte laken zat vol asvlekken. Morgen zou ze het meteen in de was doen. Twee omgevallen glazen hadden plasjes bloed over de witte stof uitgegoten, die ze meteen met witte wijn en zout had proberen te stelpen. Het had waarschijnlijk niet veel geholpen, maar ook dat zou ze morgen wel zien.

Ze rookte en liet haar blik dwalen langs de stoelen waarop haar gasten hadden gezeten. De pensionado's, die als havikken en duiven op de Franse zuidkust waren neergestreken. Ze overwoog niet voor het eerst dat achter het feeëriek decor van palmbomen, olijven en cipressen en de kiezelstrandjes waarmee

de bergen de zee in gleden veel vrolijkheid, maar ook heel wat tristesse schuilging. Dat viel moeilijk te ontkennen, hoewel iedereen zijn uiterste best deed. De bergen geld waarop de meeste van haar gasten zaten (ze had veel gedronken en zag de stoelen nu als die bergen) had hun weinig meer bezorgd dan kitscherige villa's, verveling en een soort zelfgenoegzame verwendheid. Timmerlui, tuinmannen en loodgieters, lokale werklieden die de boel moesten bijhouden, hadden bij elk bezoek meer moeite hun afkeer te verbergen. Dat had ze meermalen gezien. In de leerschool van de rijkdom was het zaak je ogen te sluiten voor dergelijke triviale onaangenaamheden, maar haar was dat nooit helemaal gelukt. Zo rijk was ze trouwens niet. Renteniëring ging bij haar gepaard met de dagelijkse sport om op de kleintjes te letten.

Die verwendheid, mijmerde ze verder, openbaarde zich vooral in kwaadsprekerij over de gasten die ontbraken. Meestal was jaloezie daarachter de drijfveer, want wie er niet was had een ander feestje geprefereerd. Een soirée van meer statuur. Hoewel – ze nam een bedachtzaam trekje van haar sigaret – vooral van nog meer geld. Nieuw geld meestal, dikwijls verdiend met de handel in goederen als goedkoop voedsel en oorlogstuig. Ook vanavond was de nouveau riche van de kust weer volop over de tong gegaan. Vorige maand was er een Nederlander bijgekomen, uit Alphen aan den Rijn of zo, die een imperium had gebouwd op partijen afgekeurde chocola, en een afzichtelijke villa op de kaap had gekocht, vlak bij het oude huis van Jacques Brel. Een Bentley, een Hummer en een Jaguar E-type stonden opzichtig te blinken voor de protserige gevel. De wansmaak! Toen zij had opgemerkt dat alle rijkdom ooit nieuwe rijkdom was geweest had haar gezelschap minzaam geglimlacht, alsof ze een grapje had gemaakt.

Terwijl mevrouw Brons zich nog eens inschonk trok een be-

weging op de muur haar aandacht. Vanachter een gipsen ornament waren twee gekko's verschenen, een grote en een kleintje. De grote, vermoedelijk de moeder, leerde haar kindje op insecten te jagen. Een paar dagen geleden was het ritueel begonnen. Ze kon er wel een uur naar kijken. Het was een metafoor voor het leven aan de kust. Moeders die hun dochter leren jagen. Zelf had ze geen kinderen, en haar man had haar zeven jaar geleden verlaten voor de dochter van zo'n vrouw.

'Tristesse, ik zei het toch,' zei ze tegen de gekko's.

Mevrouw Brons nam een ferme slok wijn. In de beweging viel haar oog nu op de berg bestek, die midden op tafel naast de schaal met rozenblaadjes was verzameld om later af te ruimen. Het tafelzilver was een rijk bezit uit de erfenis van haar moeder, waar ze spaarzaam gebruik van maakte.

Terwijl ze er dromerig naar staaarde be kroop haar langzaam het gevoel dat er iets niet klopte. Ze stond op en begon de messen, lepels en vorken te tellen. Zeven messen. Zeven vorken. Zes... er ontbrak een lepel. Ze tilde een punt van het laken op en keek onder de tafel. Iemand had een peuk uitgetrapt op de tegels, maar de lepel lag er niet. Tegen beter weten in liep ze naar de keuken. Het aanrecht stond vol met borden en schalen, maar de lepel was er niet bij.

Peinzend ging ze weer op het terras zitten. Zou iemand hem hebben meegenomen? Als souvenir misschien? Of om haar een hak te zetten? Dat de waarde van de bestekset zou kelderen als hij incompleet was, dat kon iedereen toch weten? Ze leegde haar glas en schonk nog eens bij.

Naarmate de gedachten verder door haar hoofd dwaalden, daagde bij mevrouw Brons het besef dat de lepel was gestolen, hoewel de reden een raadsel bleef. Wie zou zoiets doen?

Ze keek opnieuw naar de tafel en probeerde het gezelschap weer voor zich te zien.

Mevrouw Brons was inmiddels behoorlijk dronken en het kostte haar moeite haar gasten van die avond in scherp perspectief te zetten.

Vivienne had de hele avond naast haar gezeten. Vivienne Lenglen, die er prat op ging een achterlicht te zijn van de beroemde Franse tennisster, van wie een portret hing bij de plaatselijke club. Zelf had ze niets met sport, vertelde ze er altijd bij, terwijl ze met een schelle lach op haar bolle buik wees. Ze liep tegen de zestig en was eigenares van de historische villa La Colonne, tegenwoordig een luxe-pension waarachter een paradijs van exotische bomen en planten doorkruist met paden door een hoge muur aan het oog werd onttrokken. De tuin genoot wereldfaam, en van heinde en verre kwamen toeristen haar bezichtigen. Ze woonde er met haar zoon – hoe heette die ook weer... Bastien? – en begon haar dag met dure champagne, yoghurt en croissants die over waren van het ontbijt. Over moeder en zoon deden langs de kust de vreemdste geruchten de ronde. Dat ze een incestueuze verhouding hadden. Natuurlijk! De jongen was nog nooit met een meisje gesignaleerd. Dat, overwoog mevrouw Brons, gold aan de kust voor een hoop jongens en mannen. Wel was hij een beetje een zonderling. Bastien, ja, zo heette hij, was bleek en mager. Hij sprak nooit een woord, maar dat kon ook komen omdat zijn moeder al zo veel praatte. Vivienne was een bazige matrone, en met het klimmen der jaren werden haar ruwe kantjes scherper. De jongen nam ze nooit mee.

Koppig stond mevrouw Brons op en inspecteerde het hele terras. De lepel was onvindbaar. Peinzend keerde ze terug naar haar stoel.

Naast Vivienne had Peter gezeten, haar oudste vriend aan de kust. Hij had zijn twee jack russells, Ike en Winnie, meegenomen. De een lag onder tafel op zijn voeten te slapen, de ander

scharrelde de hele avond in de tuin rond. De wieg van Peter Greene had in een groot landhuis in Engeland gestaan. Hij was een aristocraat zonder titel, een lieve man met een zachte stem. Grote hoeveelheden alcohol hadden zijn scherpzinnigheid afgebot, zodat hij zelden het respect kreeg dat hij verdiende. Hij kleepte zich altijd minutieus en stijlvol, en zijn inmiddels grijze lokken en onberispelijke manieren getuigden van het regime van een dure kostschool. Vanavond had hij verteld over zijn deelname aan de invasie in Normandië, maar niemand leek hem te geloven.

Of het vanwege zijn homoseksualiteit was of zijn nuttelosheid voor het bedrijf was niet duidelijk, maar wel duidelijk was dat zijn familie hem met een rijk gevulde zak ponden naar de Franse zuidkust had verbannen. *Yes, dearies, I was born with a silver spoon in my mouth.* Hoe vaak had ze hem dat niet horen zeggen? Dat hij nooit voor zijn brood had hoeven werken deed hem geenszins. Het gaf hem alle ruimte zich te wijden aan zijn liefhebberijen: tuinieren, koken en het verzamelen van werk van jonge kunstenaars uit de streek. Zijn huis hing vol met schilderijen, litho's en aquarellen, tussen de antieke prenten die hij uit Engeland had meegenomen. De waarde van zijn verzameling interesseerde hem nauwelijks. Peter was blij met zijn bijdrage aan de cultuur van de streek, en wie weet zat er een nieuwe Cocteau of Picasso tussen. Dat zijn protegés zonder uitzondering buitengewoon knappe jongemannen waren beschouwde hij als een bonus. Dat deed ook Pierre, zijn levenspartner, die manager was van het chique casino in de stad. Sinds mensenheugenis waren ze een stel, wat aan de kust niet vaak voorkwam. De verleidingen waren te talrijk en te groot. De regel dat iedereen die alles al heeft nog meer wil, ging voor hen niet op. Peter en Pierre verzadigden elkaar, en waren gelukkig. Pierre kwam overigens nooit mee naar de lunches en diners,

omdat zijn werk daar al zo vol van was. Elke ochtend brachten ze een toast uit op hun liefde, Pierre met een petit noir en Peter met een gin-tonic. Zijn vitello tonnato was beroemd in de streek. Vanavond had hij een tupperwarebakje meegebracht. ‘Voor je ontbijt morgen. Na deze avondjes is het zaak goed te eten dearie, anders blijf je in ons wereldje niet lang overeind.’

Ze besloot dat het hoogst onwaarschijnlijk was dat Peter de lepel had meegenomen. Als hij het had gedaan was het een vergissing geweest. Dat hij de lepel had aangezien voor zijn leesbril, en achteloos in zijn binnenzak had gestoken.

Haar blik zwierf naar de lege stoelen waar Liv en Naomi hadden gezeten. Naast elkaar, want ze waren nog niet lang samen. Op de dag van haar vijftigste verjaardag had Liv haar man Sven, een puissant rijke Zweedse reder, meegedeeld dat ze genoeg had van zijn brute manieren, en dat de damesliefde inmiddels haar voorkeur genoot. Naomi had ze ontmoet in de lobby van een hotel in Helsingborg, waar ze achter de receptie werkte. Het meisje, met halflang zwart haar, blauwe ogen en een perfect lichaam had in Liv het vuur van een nooit vermoede hartstocht aangestoken, en toen ze een uur later haar handen liet glijden over die gave, roomblanke huid besepte ze waarom haar man haar nooit had kunnen bevredigen. Het leek Sven, door Liv steevast beschreven als een naoorlogse nazi, niet eens te deren dat zijn vrouw had besloten hem te verlaten. Hij hield er zelf al jaren meerdere minnaressen op na, ook hier in Helsingborg. De zweem van parfum op zijn kraag had ze al eerder opgemerkt. Over het geld was een soepele deal gemaakt, en nu woonde ze met Naomi in een kil appartement in Monte Carlo, met uitzicht op de haven.

Mevrouw Brons vond Liv een harde, onaangename vrouw en vroeg zich niet voor het eerst af waarom ze het stel had uitgenodigd. Het meisje was een dweepzieke kwebbelkous, en on-

miskenbaar een golddigger. Had zij de lepel ingepikt? Het was niet ondenkbaar.

Toen besefte mevrouw Brons dat ze Liv eigenlijk helemaal niet kende. Het stel was meegekomen met Cas, die voor het gemak ook Pandora had uitgenodigd. Cas had zichzelf vorige week tijdens een lunch bij Vivienne zo opgedrongen, dat ze van lieverlede had ingestemd met zijn komst. Hij schreef detectives die door zijn lezers als hilarisch werden beschouwd, maar door serieuze critici steevast werden neergesabeld. Als ze al werden besproken. Ze had er weleens een gelezen, en eerlijk gezegd had ze erg moeten lachen om de avonturen en het taalgebruik van de hoofdpersoon, een Franse rechercheur die er onorthodoxe methodes op na hield om zijn schurken te ontmaskeren. Ondanks de slechte kritieken gingen de boekjes van Cas als warme broodjes over de toonbank, en de hele kust verbaasde zich er dan ook over dat de succesauteur altijd platzak was, en stijf stond van de schulden. Er werd gefluisterd dat hij gokte. Dat zou Pierre moeten weten, de levensgezel van Peter, maar geen van beiden liet zich ooit uit over wat zich achter de deuren van het casino afspeelde.

Elke gemeenschap heeft wel een klaploper in zijn gelederen, en Cas vervulde de rol met verve. Zijn bijnaam aan de kust was 'Kassabon'. Niet heel geestig, vond mevrouw Brons, maar wel zeer toepasselijk. Wat ze met iemand als Cas moest was een raadsel. Misschien had hij laten doorschemeren dat hij haar als hoofdpersonage in zijn nieuwe boek ten tonele zou voeren. Maar het leek waarschijnlijker dat ze elkaar hadden herkend, zoals dieven en spionnen elkaar herkennen. Dat ze een pact van grijpgrage gauwdieven vormden.

Dan Pandora. Wat had haar Brabantse ouders bezielde om hun baby juist die naam mee te geven? Ze hadden het schaap evengoed kunnen brandmerken. Mevrouw Brons stak nog een siga-

ret op en vulde opnieuw haar glas bij. ‘Schaap’ was niet de juiste benaming. Als Naomi een golddigger kon worden genoemd, dan stak Pandora haar met gemak naar de kroon. Ze was een berekenende nymfomane, die het bed deelde met elke man, en soms vrouw, waar ze beter van kon worden. De vrouwen hadden meestal snel door wat voor vlees ze in de kuip hadden en keerden zich na een poosje resoluut van haar af. Op haar manlijke aanbidders daarentegen had ze een aantrekkingskracht die je ‘giftig’ zou kunnen noemen. In elk geval verslavend. In het stadje, laat staan op het strand kon geen man zijn ogen van haar weelderige lichaam, en vooral haar grote borsten afhouden. Haar gezicht was niet mooi. Ze had een spitse neus en een bedrieglijk pruilmondje. Vaak liet ze het schuilgaan achter haar lange blonde haar. Haar werkelijke kracht, overwoog mevrouw Brons, lag in het lichaamsdeel waaraan ze haar bijnaam had te danken. ‘De Doos van Pandora’. Dat vond mevrouw Brons wel geestig.

Na de koffie hadden de twee hun kleren uitgetrokken en waren naakt het zwembad in gesprongen ‘om een beetje te ont-nuchteren’. Mevrouw Brons had het gevoeld als een provocatie. Cas had een tanig lichaam en een grote pik, die aan Vivienne een kreetje ontlokte. Liv op haar beurt loerde gebiologeerd naar de ronde vormen van Pandora. Dat had de afgunst gewekt van Naomi, die zich staande aan de eettafel demonstratief van haar kleren ontdeed en zich bij het tweetal in het zwembad voegde. Met een zucht was Liv opgestaan. Even later spartelde ook zij in het water. Haar ondergoed had ze wijselijk aangehouden.

Zo zaten ze nog met zijn drieën aan tafel. De conversatie was nagenoeg stil gevallen. Uit het zwembad klonk gelach. Het hondje van Peter was uit de tuin op het rumoer afgekomen, en stond op de duikplank naar het gezelschap te blaffen. ‘Winnie!’ riep Peter zonder veel overtuiging. Ook de hond luisterde niet meer naar hem.